

Regjeringen er gaaet ud fra den samme Forudsætning, hvilket fremgaaer klart nok af de Motiver, hvormed den ledsager sit Udkast, og af Utringer, der ere fremkomne fra den høitærende Minister her i Thinget.

Jeg kommer nu til det Punkt, der nævnes først, nemlig at det skulde være nødvendigt at faae en saadan lovbunden Plan for Hæren, for at den kunde faae fornøden Fasthed og Tillid til sin egen Styrke, for at den kunde fyldestgjøre sit Formaal i Kampens Døielik. Jeg vil her tillade mig det Spørgsmaal, om Hæren kan have en saa stor Frygt for Krigsbestyrelsen, at den ikke tør overlade denne at udarbejde og faae Kongens Stadfæstelse paa en Hærplan i dens Detailler? Det forekommer mig, at der ligger en forunderlig Mistillid til Regjeringen deri, hvis man skal tage Ordene ligefrem som de lyde, og jeg er ikke berettiget til at tage dem anderledes. Skulde det være bedre at faae 150 Mænd til at være Regjeringens Medhjælpere ved Udarbejdelsen af Hærplanen, og skulde Hæren derved faae en større Overbeviisning om, at en Enhed i Tanken havde gjort sig gjældende i denne Plan, som derimod ikke vilde kunne findes, naar Sagen overlodes til Regjeringen? Jeg antager nemlig, at der maatte blive Tale om hele Regjeringen, naar det skulde være en kongelig Anordning, som skulde ordne denne Sag; thi et saa vigtigt Anliggende kunde vistnok ikke fuldendes uden igjennem en Statsraadsforhandling, om ogsaa Anordningen maaskee udkom under en enkelt Ministers Ansvarlighed. Det forekommer mig, at dette er den besynderligste af de Grunde, man har paaberaabt sig for at vise, at det er en Nødvendighed at faae Hærplanen lovbunden i en saa vid Udstrækning. Hvad selve Tilliden og Fastheden hos Hæren angaaer, antager jeg, at den vil fremmes ligesaa godt og maaskee bedre efter vort Forslag end efter Regjeringens, idet jeg er overthydet om, at hiint paa en ganske anderledes kraftig Maade vil bringe Folket til at føle sig som Mænd, der ere istand

til at forsvare sig selv, om end naturligtvis ikke udover det Muliges Grændser. Det Umulige kan man ikke naae; men jeg er overbeviist om, at Folket vil blive besjælet af en ganske anden Aand med Hensyn til Krigerstthed og Forsvar for sit Land, naar Hæren kommer i den inderlige Forbindelse med Befolkningen, som vi tilfugte, end naar der opstilles en med en overordentlig talrig Mængde af Officerer forsynet, for Folket tilbeels fremmed Hær, saaledes som den sikkert vil fremgaae af den Hærplan, der er foreslaaet af Regjeringen. Jeg veed meget vel, at de ærede Medlemmer af Fleertallet have samme patriotiske Sind som vi Andre; jeg vil ikke paa nogen Maade ved det, jeg har sagt, have antydet, at det ikke i ligesaa fuldt Maal skulde findes hos dem, men det er blot Overbeviisningen om Midlerne til at naae det Hensigtsmæssigste og Dnskeligste, der er forskjellig, og hvori vi have Ret til at være forskjellige, uden at vi kunne fratjende Nogen af os Kjærlighed til vort nu saa indstrænkede og uheldige Fædreland.

Jeg skal dernæst tillade mig at nævne og med et Par Exempler at opløse nogle af de Ulemper, som klæbe ved Forslaget, saaledes som det foreligger fra Regjeringens Side, navnlig med Hensyn til den Stilling, Regjering og Rigsdag for Fremtiden vilde faae ligeoverfor Hærvæsenet, i Modsetning til den, hvori de nu staae dertil. Vi have nu Hærplanen af 1842, som ved Omstændighedernes Magt er bleven forandret i visse Punkter, og de fornødne Midler til dens Udførelse bevilges hvert Aar gjennem Finantsloven. Rigsdag og Regjering staae i saa Henseende ligeberettigede overfor hinanden. Er der en eller anden Foranstaltning, som Regjeringen ønsker, men som Rigsdagen anseer for uhensigtsmæssig, har denne det i sin Magt at sige Nei dertil gjennem den Sum, som kræves, og Foranstaltningen kan da ikke blive udført, men, er der paa den anden Side et eller andet Punkt i den gjældende Plan, som forekommer Repræsentationen uhensigtsmæssig, er den istand til at nægte